

AFDELING
BESTUURSRECHTSPRAAK

Uitspraak met toepassing van artikel 8:54, eerste lid, van de Algemene wet
bestuursrecht op het hoger beroep van:

de minister voor Immigratie en Asiel,
appellant,

tegen de uitspraak van de rechtbank 's-Gravenhage, nevenzittingsplaats
Haarlem, van 22 september 2011 in zaak nr. 11/14168 in het geding
tussen:

en

de minister.

Procesverloop

Bij besluit van 19 april 2011 heeft de minister een aanvraag van de vreemdeling om haar een verblijfsvergunning asiel voor bepaalde tijd te verlenen afgewezen. Dit besluit is aangehecht.

Bij uitspraak van 22 september 2011 heeft de rechtbank het daartegen door de vreemdeling ingestelde beroep gegrond verklaard, dat besluit vernietigd en bepaald dat de minister een nieuw besluit op de aanvraag neemt met inachtneming van hetgeen in de uitspraak is overwogen. Deze uitspraak is aangehecht.

Tegen deze uitspraak heeft de minister (thans: de minister voor Immigratie, Integratie en Asiel) hoger beroep ingesteld. Het hogerberoepsschrift is aangehecht.

De vreemdeling heeft een verweerschrift ingediend.

Vervolgens is het onderzoek gesloten.

Overwegingen

1. Onder de minister wordt tevens verstaan: diens rechtsvoorganger.
2. Hetgeen in grief 1 is aangevoerd kan niet tot vernietiging van de aangevallen uitspraak leiden. Omdat het aldus aangevoerde geen vragen opwerpt die in het belang van de rechtseenheid, de rechtsontwikkeling of de rechtsbescherming in algemene zin beantwoording behoeven, wordt, gelet op artikel 91, tweede lid, van de Vreemdelingenwet 2000 (hierna: de Vw 2000), met dat oordeel volstaan.
3. In grief 2 klaagt de minister dat de rechtbank ten onrechte heeft overwogen dat hij de matige beheersing van de Tigrinya taal, gelet op de motivering in het bestreden besluit, niet in redelijkheid ten grondslag heeft kunnen leggen aan zijn standpunt dat de gestelde Eritrese nationaliteit van de vreemdeling ongelooftwaardig is.
Hiertoe voert de minister aan dat de enkele niet gemotiveerde overweging van de rechtbank dat de vreemdeling in het kader van het asielrelaas consistente en plausibele verklaringen heeft afgelegd een constatering en geen motivering is en dat de rechtbank bij haar oordeel niet de vereiste terughoudendheid heeft betracht. Door te overwegen dat het door hem gehanteerde taalprofiel niet van toepassing zou zijn op de vreemdeling, is de rechtbank voorts buiten de omvang van het geschil getreden, aangezien de vreemdeling een dergelijke stelling niet heeft geponeerd, aldus de minister.
- 3.1. De rechtbank heeft overwogen dat de minister artikel 31, tweede lid, aanhef en onder f, van de Vw 2000 in redelijkheid aan de vreemdeling heeft kunnen tegenwerpen. Nu die overweging in hoger beroep niet wordt bestreden, moet voor de thans te verrichten beoordeling van de juistheid daarvan worden uitgegaan.

3.2. Zoals de Afdeling eerder heeft overwogen (uitspraak van 4 februari 2010 in zaak nr. 200904160/1/V3; www.raadvanstate.nl), zal voor de minister, indien hij een vreemdeling één van de omstandigheden, bedoeld in artikel 31, tweede lid, aanhef en onder a tot en met f, van de Vw 2000, heeft tegengeworpen, volgens paragraaf C14/3.4 (thans: C14/2.4) van de Vreemdelingencirculaire 2000 van de verklaringen van die vreemdeling positieve overtuigingskracht moeten uitgaan om de daarin gestelde feiten alsnog geloofwaardig te achten.

Zoals de Afdeling eveneens eerder heeft overwogen (uitspraak van 9 januari 2008 in zaak nr. 200706294/1; www.raadvanstate.nl) behoort de beoordeling van de geloofwaardigheid van de door een vreemdeling in zijn asielrelaas naar voren gebrachte feiten tot de verantwoordelijkheid van de minister en kan die beoordeling slechts terughoudend worden getoetst. De maatstaf voor die toetsing is niet het eigen oordeel van de rechter over de geloofwaardigheid van dat relaas, maar de vraag of grond bestaat voor het oordeel dat de minister, gelet op de motivering neergelegd in voornemen en besluit, gezien in het licht van de verslagen van de gehouden gehoren, de daarop aangebrachte correcties en aanvullingen en het gestelde in de zienswijze, niet in redelijkheid tot zijn oordeel over de geloofwaardigheid van dat relaas heeft kunnen komen.

3.3. In het besluit van 19 april 2011 en het daarin ingelaste voornemen daartoe heeft de minister zich op het standpunt gesteld dat het asielrelaas de vereiste positieve overtuigingskracht mist en derhalve niet geloofwaardig is. Hieraan heeft de minister ten grondslag gelegd dat er gerede twijfel is ontstaan over de door de vreemdeling gestelde nationaliteit, onder meer omdat zij matig tot geen Tigrinya spreekt. Volgens het taalprofiel van Eritrea zijn het Tigrinya en het Tigré de grootste taalgroepen. Nu de vreemdeling het Amhaars spreekt, stelt het taalprofiel van Eritrea dat de vreemdeling dan ook een van de inheemse talen dient te spreken. De vreemdeling is daar niet in geslaagd. De verklaringen van de vreemdeling dat haar moeder overleed toen zij vier jaar was, haar vader zowel toen zij nog in Ethiopië woonden als toen zij in Eritrea woonden altijd Amhaars met haar sprak, ze is opgegroeid en onderwijs heeft genoten in Ethiopië en ze maar twee jaar en drie maanden in Eritrea heeft gewoond en daar niet vaak buiten kwam, zijn volgens de minister ontoereikend. Nergens blijkt uit dat ze in een situatie verkeerde waarin ze niet de gelegenheid gehad heeft om deze taal te leren. Hierbij acht de minister van belang dat ze stelt afkomstig te zijn uit een etnische Tigrinya familie waardoor niet valt in te zien dat haar vader en tante Amhaars met haar zouden zijn blijven spreken in de twee jaar en acht maanden die zij in Eritrea heeft gewoond. Daarbij heeft de vreemdeling volgens de minister tegenstrijdige verklaringen afgelegd over haar kennis van het Tigrinya. Voorts verwijst de minister naar het Algemeen Ambtsbericht van Eritrea van september 2008 waarin staat dat vooral christenen Tigrinya spreken en de verklaring van de vreemdeling dat zij christen is. Tot slot valt volgens de minister niet in te zien dat de vreemdeling, gelet op haar overeenkomstige levenssituatie in Eritrea, Soedan en Libanon, zich de Tigrinya taal minder goed eigen heeft gemaakt dan het Arabisch. Dat zij het Amhaars wel goed beheerst duidt veeleer op een Ethiopische nationaliteit, aldus de minister.

3.4. De rechtbank heeft overwogen dat de minister de matige beheersing van de Tigrinya taal, gelet op de motivering van het bestreden besluit, niet in redelijkheid ten grondslag heeft kunnen leggen aan zijn standpunt dat de gestelde Eritrese nationaliteit van de vreemdeling ongeloofwaardig is. Daarvoor acht de rechtbank redengevend dat de vreemdeling – anders dan de minister betoogt – consistente en plausibele verklaringen heeft afgelegd over de reden waarom zij niet in het door de minister aangehaalde taalprofiel past. Zo heeft ze volgens de rechtbank consistente en plausibele verklaringen afgelegd over de reden dat zij het Amhaars goed beheerst, het Tigrinya niet goed beheerst, de Arabische taal heeft leren spreken en die taal beter beheerst dan het Tigrinya. Het standpunt van de minister dat de vreemdeling tegenstrijdige verklaringen heeft afgelegd over haar kennis van de Tigrinya taal wordt door de rechtbank niet gevolgd. Anders dan de minister leest de rechtbank nergens in de rapporten van gehoor dat de vreemdeling heeft verklaard dat zij het Tigrinya alleen kan verstaan. Daarbij komt dat is gesteld, noch gebleken dat het taalprofiel waarnaar de minister in dit kader verwijst, ziet op personen van Eritrese afkomst die niet woonachtig zijn in Eritrea dan wel op personen die voor een groot deel van hun leven buiten Eritrea hebben gewoond. Hierom heeft de minister het taalprofiel niet zonder meer van toepassing mogen achten op de onderhavige casus, aldus de rechtbank.

3.5. De rechtbank is met de overweging dat is gesteld, noch gebleken dat het taalprofiel waarnaar de minister verwijst ziet op personen van Eritrese afkomst die niet woonachtig zijn in Eritrea dan wel op personen die voor een groot deel van hun leven buiten Eritrea hebben gewoond, buiten de omvang van het geschil getreden, nu de vreemdeling zich niet op dit standpunt heeft gesteld.

3.6. Door zich niet te beperken tot de toets of de door de minister in het besluit gegeven motivering diens standpunt kan dragen, maar die motivering onvoldoende te achten omdat naar haar oordeel de door de vreemdeling afgelegde verklaringen over de reden waarom zij niet in het door de minister aangehaalde taalprofiel past wel consistent en plausibel zijn, heeft de rechtbank voorts haar eigen oordeel over de geloofwaardigheid van het asielrelaas in de plaats gesteld van dat van de minister en in zoverre de rechterlijke toetsing niet met de vereiste terughoudendheid verricht.

Weliswaar heeft de rechtbank met juistheid overwogen dat de minister ten onrechte heeft aangenomen dat de verklaringen van de vreemdeling op dit punt tegenstrijdig zijn, maar op grond daarvan is zij tot een eigen oordeel gekomen over de consistentie en plausibiliteit van de verklaringen van de vreemdeling, in plaats van te toetsen of het ter zake door de minister ingenomen standpunt in redelijkheid stand kon houden.

3.7. Gegeven voormeld toetsingskader, gezien de door de minister gegeven motivering – die met betrekking tot de taalbeheersing van de vreemdeling, naast voormelde ten onrechte door de minister tegengeworpen tegenstrijdigheid, voor het overige wel stand houdt – en in aanmerking genomen dat de vreemdeling desgevraagd weinig informatie kon verstrekken over haar woonplaats in Eritrea en de aan haar gestelde vragen over Keren vaag dan wel onjuist heeft beantwoord, bestaat geen grond voor het

oordeel dat de minister zich niet in redelijkheid op het standpunt heeft kunnen stellen dat het asielrelaas de vereiste positieve overtuigingskracht mist en daarom ongeloofwaardig is. De verklaringen van de vreemdeling voor haar beperkte kennis van , namelijk dat i niet haar geboorteplaats is, dat zij er slechts enkele jaren heeft gewoond, dat zij niet vaak buiten kwam, dat het inmiddels zeven jaar geleden is dat ze er geweest is en dat ze de naam van de moskee niet kent, omdat zij christen is, zijn onvoldoende om tot een ander oordeel te komen. Van de vreemdeling mocht worden verwacht dat ze meer kon verklaren dan ze heeft gedaan. Hiertoe is van belang dat de hoorambtenaar de vreemdeling in de gelegenheid heeft gesteld om zelf verklaringen af te leggen over Keren, maar dat de vreemdeling daar geen gebruik van heeft gemaakt.

Gelet op het voormelde slaagt grief 2.

4. Het hoger beroep is kennelijk gegrond. De aangevallen uitspraak dient te worden vernietigd. Hetgeen overigens door de minister is aangevoerd behoeft geen bespreking. Doende hetgeen de rechtbank zou behoren te doen, zal de Afdeling het besluit van 19 april 2011 toetsen in het licht van de daartegen door de vreemdeling in eerste aanleg aangevoerde beroepsgronden, voor zover deze nog bespreking behoeven.

5. Het betoog van de vreemdeling dat de minister haar, gelet op haar stelling dat zij bij terugkeer naar Eritrea een groot risico loopt op genitale verminking, zij zich heeft onttrokken aan de dienstplicht en illegaal is uitgereisd, ten onrechte geen verblijfsvergunning op grond van artikel 29, eerste lid, aanhef en onder b, van de Vw 2000 heeft verleend faalt, nu uit hetgeen is overwogen onder 3.7 volgt dat de minister zich in redelijkheid op het standpunt heeft kunnen stellen dat de vreemdeling haar Eritrese nationaliteit niet aannemelijk heeft gemaakt.

Het betoog van de vreemdeling dat, voor zover het standpunt van de minister dat zij de Ethiopische nationaliteit heeft al juist zou zijn, zij recht heeft op een vergunning op grond van voormeld artikel, omdat in Ethiopië vrouwen volgens het Algemeen Ambtsbericht van december 2010 ook op grote schaal slachtoffer zijn van genitale verminking en daartegen geen bescherming kan worden verkregen, faalt eveneens. Dat de minister in het kader van de taal die de vreemdeling spreekt in het voornemen van 8 februari 2011 heeft opgemerkt dat deze eerder duidt op de Ethiopische nationaliteit, maakt niet dat ervan wordt uitgegaan dat de vreemdeling daar ook vandaan komt. De vreemdeling heeft zelf ook niet betoogd de Ethiopische nationaliteit te hebben.

6. Het beroep van de vreemdeling is ongegrond.

7. Voor een proceskostenveroordeling bestaat geen aanleiding.

Beslissing

De Afdeling bestuursrechtspraak van de Raad van State

Recht doende in naam der Koningin:

- I. verklaart het hoger beroep gegrond;
- II. vernietigt de uitspraak van de rechtbank 's-Gravenhage, nevenzittingsplaats Haarlem, van 22 september 2011 in zaak nr. 11/14168;
- III. verklaart het door de vreemdeling bij de rechtbank in die zaak ingestelde beroep ongegrond.

Aldus vastgesteld door mr. H. Troostwijk, voorzitter, en mr. A.B.M. Hent en mr. E. Steendijk, leden, in tegenwoordigheid van mr. A. Wijker-Dekker, ambtenaar van staat.

w.g. Troostwijk
voorzitter

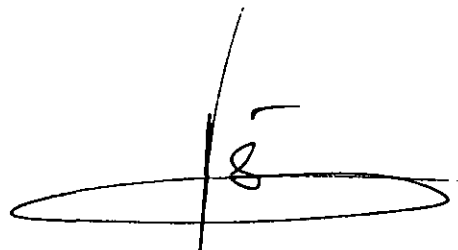
w.g. Wijker-Dekker
ambtenaar van staat

Uitgesproken in het openbaar op 19 september 2012

562-654.

Verzonden: 19 september 2012

Voor eensluidend afschrift,
de secretaris van de Raad van State,

A handwritten signature in black ink, consisting of a large, stylized 'V' and 'S' intertwined, with a horizontal line crossing through the middle.

mr. H.H.C. Visser